

[Jørgen Gram.]

standpunkt, kan vi da bebrejde dem dette? Selv vil sydslesvigerne jo nødig ind i en tysk hær, og selvom det nu siges, at en tysk hær foreløbig er tænkt organiseret på frivillig basis, så har vi også hørt fra flere politiske sider dernede, at man regner med, at inden ret længe må man gå over til tvungen værnepligt også i Vesttyskland. De danske sydslesviger lever jo i den tyske befolkning og ængstes for, hvad en ny tysk nationalhær kan føre i sit skød under den gamle, men nyoptagne devise: „Deutschland, Deutschland über alles“.

Ganske den samme ængstelse kom jo til orde hos den højtærede udenrigsminister og hos flere af de ærede ordførere. Derfor må det være naturligt for sydslesvigerne at indtage den holdning i den foreliggende sag, som de gør. Det kan ikke være en generel forpligtelse for et mindretal i alle forhold slavisk at følge moderlandet. Tænk på tyskerne i Nordslesvig i Hitlertiden. De kunne og burde have undladt at følge den opagiterede nazistiske bevægelse i Tyskland og vedblevet at leve helt, skal vi sige på gammeldags maner som tyske. Hvor ville alt så ikke have set anderledes ud for dem efter tyskernes nederlag og nazismens fald.

Hvad der kan komme videre ud i fremtiden, ved ingen. Men eet er jo ganske givet: de danske sydslesviger vil sikkert aldrig med vilje sætte Danmarks eksistens på spil, men under fuldt ansvar stå den grænsevagt, som de jo nu engang er sat på, og som også Danmark har livsinteresse i.

Bøgholm: Jeg har indledningsvis blot en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Fuglsang. Det ærede medlem udtalte med rette:

„I Østtyskland er kartellers og trusters virksomheder blevet folkets ejendom.“

Det ærede medlem glemte blot at tilføje, at de er blevet det russiske folks ejendom. Det havde dog givet et bedre indtryk af forholdene, om det ærede medlem havde sagt tingene således, for som bekendt er trusters og kartellers ejendom i meget stort omfang blevet ført fra Tyskland til Rusland.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger til den meget interessante tale, der blev holdt af det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre). Det ærede medlem koncentrerede sin tale omkring to standpunkter. Først hævdede det ærede medlem, at et afrustet Tyskland måtte være at foretrække. Dernæst udtalte han en frygt for magtbalancepolitikken. Den politik, som det ærede medlem derigennem skitserede, er jo den

politik, man i førkrigstiden kaldte appeasement-politikken, den politik, som under ledelse af Baldwin og Neville Chamberlain satte forhandling i stedet for magt.

Vi har lov til at sige til det ærede medlem, at det var jo den politik, der førte frem til den anden verdenskrig. Vi har lov at sige til det ærede medlem, at hvis England i 1914 havde givet udtryk for, at dets tropper stod rede til at kæmpe på Europas fastland, hvis Amerika i 1939 havde givet udtryk for det samme, så var det næppe kommet til den første og den anden verdenskrig. Havde der dengang i 1914 eller i 1939 været en atlantisk politik, ja, så var verden vel blevet sparet for to verdenskrige. Baldwins og Nevilles Chamberlains politik, der satte forhandling i stedet for magt, førte derigennem — naturligvis uden at de ville det, og uden at de vidste det — frem til det nazistiske stormløb mod Europa. Det er i den situation, vi oplever, kun magtbalance eller en overmægtig magt for demokratiets og fredens kræfter, der vil kunne hindre en krig.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre)s tale var uden nogen forbindelse med den virkelighedens verden, vi lever i. Det var som Don Quixotes ridt på Rosinante over den soltørrede spanske slette. Men det ærede medlem skulle også skjule, at hans parti i dette spørgsmål er uden politik. Den radikale politik i dag er jo væsensforskellig fra den radikale politik i den store tid i trediverne, men har vel endnu ikke fundet sin faste forankring i det politiske arbejde. Det ærede medlem fremstiller det gang på gang, som om man havde en fast linie i radikal udenrigspolitik. Det er ikke tilfældet. Dengang var det udenrigsminister Munchs linie at arbejde imod alt, hvad der hed sanktioner i Folkeforbundet. I dag tager det ærede medlem og hans parti gang på gang til orde for, at nok vil de være med til militære forpligtelser, men man vil være det som medlem af De Forenede Nationer. Dengang tog dr. Munch til orde for en isoleret afrustning og holdt taler både i London og Paris til fordel derfor. Senere har det ærede medlem været rede til militære udgifter af et omfang, som radikalismen i trediverne visselig ikke kunne drømme om.

Men det er, ligesom det ærede medlem under denne udvikling har mistet forbindelsen med den politiske virkelighed. Det, der er politisk virkelighed i dag, er forsøg på over den atlantiske politik at nå frem til en sikring af freden. Når man i dag med rette kan tale om at sikre freden, skyldes det alene, at det har været muligt at opnå en vis magtbalance. Ved Middelhavet er forholdet dette,